

του, και κάνει τον χάλι. Τρώγει το βραδινό του. Πάμε στ' αὐτάκι του.

« Ἦρθα κι ἄλλη φορά, λυοπόθητέ μου Ἄναξ, κ' ἔστρωσα τὸ χαλί μου στ' ἀρχοντικό σου, φίλε πού δνομα δι σοῦ βρισκω. Πρέπει νὰ μὲ πῆρες γιὰ τρελλό τότες, γιὰτὶ βλέπω καὶ τρῶς μὲ κάμποση δρεζή. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίζη νὰ μὰς παίρνῃς γιὰ τρελλούς πάντα.

Τώρα πού εἶμαι σφίγγα, καὶ βλέπω ἀπὸ κοντὰ τοὺς πόρους τοῦ κιτρινασμένου τοῦ πετριοῦ σου, μοῦ ἔρχεται ἀληθινὴ τρέλλα, μὰ τὴν ἀλήθεια. Τώρα πού εἶμαι πιδ φιλοκαμωμένη ἢ μύτη μου, ἔλιγγας μοῦ ἔρχεται σὰ σὲ μυρίζω ἀπὸ κοντὰ. Τί κακὸ εἶναι τοῦτο! Τί ἀπέραντο κοιμητήριο στραγγισμένο μέσα σ' ἓνα κορμί! Γιὰ νὰ γεννηθῆς ἐσὺ καὶ νὰ κάθῃσαι μπροστά μου αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔπρεπε νὰ τῶ-χουνη γεμισμένο κιβούρια ἐκεῖνο τὸ κοιμητήριο! Ἄν μπορούσες νὰ μυρίσῃς τὸ αἷμα σου, θὰ σ' ἔπνιγε ἢ μυρουδιά του πρὶ νὰ προφτάζῃς νὰ πῆς κανενὸς νὰ τὸ χύσῃ. Μὰ ἡ μύτη σου, νὰ μὲ συμπαθήσῃς, τόσο μακριὰ δὲν πηγαίνει. Ἔτσι κ' ἡ βρωμιά μου πού ζῆ ἀπάνω στὴν κοπριά, τὴ νιστιμύεται ἀντίς νὰ τὴ σιχαθῆ. Πῶς νὰ τὴ σιχαθῆ, πού εἶναι αἷμα της καὶ ζωὴ της!

Ἄγάπη μου, δὲν ἤρθαμε δῶ πέρα νὰ σὲ τρομαζοῦμε μ' ἀνοφέλητα λόγια. Μὴ βάζῃς τὸ χουλιάρι σου κάτω. Δυὸ λόγια, καὶ φεύγουμε.

Τάκουσα πολλές φορές πὼς εἶναι δυνατὸς διπλωμάτης. Τοὺς παίζεις, λείει, τοὺς φράζεις στὰ δαχτυλάκια σου. Ἐνα πρῶμα μονάχα, πού δὲ μαθαίνεις νὰ παίζῃς καὶ μῆλα στὰ χέρια σου Μπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμίσῃ αὐτὴ ἡ γύμναση. Μπορεῖ νὰ βρεθῆ μπροστά σου κανένα στρογγυλὸ παιχιδάκι, καὶ τότες προφταίνεις καὶ τὸ πετᾶς στοῦ Βεζίρη σου τὸ κεφάλι.

Ἄκουσα καὶ πὼς ἀγαπᾶς νὰ κάνῃς πολλές δουλειὰς ἀπατός σου. Νὰ κάμῃς καὶ μιὰν ἄλλη δουλειά. Νὰ πᾶς καὶ νὰ βρῆς τίς καρδιές πού στενάζου, — ὄχι μέσα στὴν Πόλη, ἐκεῖ πολλές δὲ θὰ βρῆς. Νὰ σύρῃς στὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ μεγάλου σου Κράτους, τελώνιο νὰ γείνῃς καὶ νὰ μῆς στὰ βελύτερα φυλλοκάρδια τους, καὶ νὰ μαζίσῃς τίς εὐκὲς πού σοῦ δίνουν κρυφὰ ἐκεῖ μέσα.

Ὁ κακὸς ὁ κόσμος θέλει νὰ πῆ πὼς εἶσαι καὶ φοβητσάρης. Ὅσο φοβητσάρης κι ἂν εἶται, τὰ σκλαβόπουλα σὲ ξεπερνῶν κ' ἔννοια σου. Ἐσὺ δ' φοβᾶσαι τὴ μπόμπα τους, αὐτοὶ φοβοῦνται τὸν ἴσκιό σου.

— Εὐχαρίστως, ἀγαπημένη μου, δὲν εἶμαι ζένη. Μεταξὺ μας δὲν πρέπει νὰ κοιτάζονται αὐτά· νὰ κάμεις τὴ δουλειά σου νὰ μὴν ἐνοχληθεῖς καθόλου, καθόλου!

Αὐτὰ ὅλα τὰ λόγια μοῦ τάλεγε μὲ ζωηράδα χαρούμενη σὰ νῆταν πολὺ εὐχαριστημένη πού θᾶφευγα. Ἡ φωνὴ της εἶχε κείνον τὸν παρᾶξενό ἦχο πού ἔχει ἡ φωνὴ μας καποτε σὰ μιλοῦμε ἐνῶ σκεφτόμαστε ἄλλα πολὺ εὐχάριστα πράματα. Εἶχανε διαχυτικὴ καὶ γελαστή καὶ μοῦ φάνηκε πὼς λίγο λίγο ἤθελε νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ πηδήσει ἀπὸ τὴ χαρὰ της σὰν τὰ παιδιὰ.

Ὁ Λῶρης εἶχε σηκωθεῖ τώρα καὶ περπατοῦσε. Φαινόταν πὼς ἀνυπομονοῦσε κι αὐτὸς νὰ φύγῃ καὶ εἶχε σηκωθεῖ γιὰ νὰ μὲ παρασύρει κ' ἐμένα νὰ σηκωθῶ — ὅπως κάνουμε πάντα σὰ θέλουμε νὰ διώξουμε κανέναν ὀχληρὸ ἐπισκέπτη. Σηκωνόμαστε καὶ περπατοῦμε κ' ἰ συνήθως παίρνουμε τὸ δρόμο τῆς πόρτας ἀπόπου θὰ βγεῖ...

Γέλασα γι' αὐτό.

— Λοιπὸν θὰ συχωρέσετε, ναί, ;...

31 Αὐγούστου?

Σήμερα βγήκα ὄξω. Βίζιτες πού εἶχα κειρούς

σου. Ἄνισως καὶ φοβᾶσαι Ἀρμένηδες, δὲν ἔχω νὰ πῶ. Μὰ τὴν τέχνη τὴν ξέρεις. Τοὺς Ἀρμένηδες τοὺς δίνεις αὔριο τὴν Ἀρμενία καὶ βρίζεις χουζούρι. Πρῶτὴ φορὰ δὲν εἶναι πού ἀνπαύεσαι ἔτσι. Μζυροβουινῶτες, Ρουμουνοὶ, Βουλγάροι, Σέρβοι: ὅλοι πῆραν τὸ δικὸ τους καὶ σ' ἀφήσαν ἦτοχο Σοῦ πῆραμε καὶ μεῖς δυὸ τρεῖς πέτρες. Μὰ τὸ πιώτερο τὸ Ρωμαίικο εἶναι μαζί σου.

Βλέπω καὶ συνεφέρνεις. Πῆρες πάλι τὸ χουλιάρι στὸ χέρι σου. Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πὼς ἔχουμε καὶ μερικὲς μικρούτσικες σφίγγες. Αὐτὲς θὰ βοῖζουν κάποτες γύρω στ' αὐτιά σου, καὶ κανένας, μῆτε ὁ μεγαλύτερός σου ὁ διαφεντευτής, δὲ θὰ μπορῆ νὰ τίς πιᾶσῃ.

Αὐτὲς οἱ σφίγγες εἶναι ψυχές. Τὴν ψυχὴ δὲν τὴν πιάνεις, ὅσο φιλὰ δίχτυα κι ἂν στήσῃς. Ρώτηξε τὴν πιδ τετραπέρατο σουβουλάτορά σου ἂν ἔπιασε ποτὲ σκλάβο πού νῆχῃ πιεσμένη καὶ τὴν ψυχὴ του, τὸ νοῦ του. Μὲ τί λογῆς ἀλυσίδες νὰ δέσῃ τὸ νοῦ, τὴν ἰδέα; Ἄν ἡ ἰδέα ἔχῃ μέσα της φωτιά καὶ μπαρούτι, τὸ πολὺ νὰ τὸ μυριστῆ ὁ φίλος καὶ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι πού τίς γεννάει. Μὰ πού νὰ κόψῃ καὶ τὴν ἰδέα! Αὐτὴ ζῆ καὶ μεγαλώνει καὶ σκορπιέται: σὶν τὸν ὑδράργυρο, καὶ πάλι μαζώνεται, καὶ πάλι σκορπιέται, καὶ τρέχει καὶ χύνεται μέσα σὲ χίλιες τρύπες πού τὸ δαχτυλάκι του δὲν μπορεῖ νὰ χωρήσῃ.

Χίλιες φορές εἶχαν ἀφορμὴ νὰ τὴ σπουδάξουν, κ' οἱ παπποῦδες σου, κ' οἱ πατέρες σου, κ' ἡ ἀρετεία σου ἀκόμα, τὴν τρομερὴ τὴ δύναμη αὐτῆς τῆς μικρούτσικης σφίγγας, κι ἀκόμα θαρρῶ πὼς δὲν τὴν καλονοιώθει ὁ νοῦς σου. Καί γιὰ νὰ τὴν καλονοιώσῃ, ἔλα νὰ σοῦ καθίσω αὐτὸ τὸ στερνὸ μου τὸ κεντρί, νὰ τρίβῃς κατόπι τὸ μάγουλό σου καὶ νὰ μὲ θυμᾶσαι:

Σὰ σκορπιστῆ αὐτὴ ἡ ἰδέα, πού τὴ λέν κάτι πού δὲ σοῦ τὸ φανερώνω νὰ μὴ σοῦ κατέβῃ καὶ ξαφνικό, ἀργίξει κι ἀνάθει μεγάλη φλόγα μέσα στὶς τυραννισμένες καρδιές, πού ὅσο τὴ φυσάεις, τόσο μεγαλώνει ἐκεῖνη. Κι ἄλλοίμονο τότε στὸν τύραννο, στοὺς παρατυράνους καὶ στὰ τυραννόπουλα. Ἐνας ἓνας θὰ πέφτουνε σὰν τσουρουφλιασμένες μύγες στὴ φωτιά καὶ θὰ καίγονται. Καὶ σὰν καγόνε, καὶ ξεβρωμίσῃ ὁ κόσμος, τότες πέφτει οὐράνια βροχὴ ἀπὸ πάνω, καὶ σβύνει ἡ φωτιά, καὶ φυτρώνει χορτάρι, καὶ πρασινίζει ὁ κόσμος, καὶ γίνεσαι χαρὰ Θεοῦ, κ' ἔρχονται οἱ γραμματισμένοι

νὰ κάμω καὶ τίς εἶχα ξεχάσει τίς θυμήθηκα σὴ μερα. Πρῶτα-πρῶτα πῆγα στὴν Ἐλένη τὴ φιλενάδα μου. Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ ξεχωριστὴ περιποίηση καὶ μοῦπε πὼς ἀδίχως ἄλλο κάτι τι πολὺ σοβαρὸ θὰ γενεῖ στὸν κόσμο γιὰ νὰ τάπορσισω ἐγὼ νὰ πάω ἐπίτι της».

— Ναί, ναί· κάτι τι πολὺ σοβαρὸ θὰ συμβεῖ, τῆς ἀποκρίθηκα συλλογισμένα καὶ μὲ κοίταξε ξαφνισμένη μὲ τὸν τόνο πού τὰ εἶπ' αὐτά.

Εἶχε κι ἄλλες ἐπισκέψεις κ' ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πού πέρασε ἡ ὥρα μὲ τὴ συντροφιὰ.

Δυὸ κυρίες κοντὰ μου κουβεντιάσαν γιὰ τὰ μωρουδιὰ καὶ τοῦ παιδιοῦ μίαν ἄλλη.

— Δὲ φαντάζεστε, madame, τί πολυτέλεια! Ὅλα εἶναι ἀπὸ βελανιδιὰν νταντίλες καὶ κεντήματα μεγάλης ἀξίας!

— Μὰ ποιὸς εἶταν ὁ νουὸς, ξέρετε;

— Ὁ κ. Σαρῆς· τὸν γνωρίζετε; Ὁ τραπεζιτῆς ἐκεῖνος ὁ πλουσιώτατος.

— Ἄ, ξέρω τώρα. Ἐκεῖνος πού μένει στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Γαλλίας καὶ συνοδεύει πάντα μιὰ κομψότατη κυρία.

— Ναί, ναί· ἐκεῖνος ἀκριβῶς.

— Μὰ εἶδατε, νὰκούσω πὼς αὐτὴ ἡ κυρία εἶταν

καὶ γράφουν ἱστορίες, τί λογῆς πῆγε μιὰ φορὰ ἓνας Μεγάλος Τύραννος νὰ σβύνῃ μιὰ μεγάλη φωτιά, καὶ τσουρουφλιστῆκαν τὰ φτερά του, κ' ἔπεσε μέσα, καὶ χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο μιὰ γιὰ πάντα, καὶ κείνος, κ' οἱ παρατυράννοι, καὶ τὰ μικρὰ τυραννόπουλα».

(1896)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Σ Α Δ Ω Μ Η

Στὸν κ. Παῦλο Νιοβάνα

...Φόρεσα στὴν ψυχὴ μου ταγγάνικο φουστάνι παρδολό, καὶ τὰ κατάμυρα μαλλιά της, τὰ σγουρά, ἀφισά της τα ἐξέλεκα στὶς γόμνες της πλάτες... Μὲ ρό'α πορφυρὰ σόλινα τὸ κεφάλι της καὶ τὰ σιήθια της τὰ σφιχτοσαριά... Καὶ τὰ μπράτσα της τ' ἀπάλα μὲ βραχιόλια μισοκίτρινα τᾶζωσα... Καὶ ντέφια καὶ κρόταλα γιὰ νὰ κρατῆ τὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ ἔδωσά της καὶ τὴν ἔστειλα στὸ ξεφάντωμα... Κ' εἶτανε ὁμορφότερη, εἶται ντυμένη, ἡ ψυχὴ μου καὶ τὴν καμαρώνω, καὶ τὴ χαίρομαι ἐγὼ!

...Τὸ γέλο της κρυσταλλένο καὶ δυνατὸ, ξεχύνεται θεότρολλο πάνω ἀπ' ὄλο τὸ ξεφρενιασμένο δαγίσμα, καὶ, ἰά μάτια της, τὰ μεῖα παιδιόστικα μάτια της, φλόγες σκορποῖνε γύρω τους καὶ χάδια... Ἐαπλωμένη τὴ βλέπω νὰκούει προσεχικὴ καὶ χαμογελοῦσα τὰ λόγια πού ψιθυρίζουνε ἀνυπόμονοι πόθοι στὴ μάισσα μελαχρινὴ της ὁμορφάδα! Κ' εὐτυχισμένη ἀφουκράζομαι τὸν ἔμνο τὸ Διονυσιακὸ πού γλυκόλαλη κ' ἐρωτικὴ ψέλλει στὴ χαρὰ τῆς Ζήσης! Ὁρμητικὸς κι ἀνυπότατος ὁ πόθος τῆς Ἡδονῆς χαίδεσει ἀλαφρὰ τὰ βαρεῖα της βλέφαρα καὶ γελᾶ κρατώντας ξέχειλο τὸ ποιηρὶ τῆς χαρᾶς!... Ὅλο, ὄλο θὰ τὸ στραγγίσουνε τὰ κατακόκκινα χεῖλη της σὲ λίγο!... Μεγάλο Πανηγέρι!...

Ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε, μὲς στὸ μεθύσι τὸ μεγάλο τῆς Ἡδονῆς ὀλόγυμνη θὰ χορᾶσει τὸ χορὸ τῶν «Ἐπιτὰ πέπλων» μπρὸς τὸν Κοσμοκράτορα τὸν Πόνο!... Μπρὸς τὸν παλιὸ της Ἀφέντη καὶ Ἀσπότη!...

II

Συνθροπὸς κι ἀμίλητος Ἐκεῖνος. Σὰν ἀρχοντας μῆψε καὶ κἀθισε... Στὴ μορφὴ του τίποτε δὲ μαρ-

μιὰ γυνίκα... τέλος πάντων... καὶ τὴ συνάντησε μιὰ βραδιά κ' εὐτὺς τὴν ἄλλη μερα τὴν πῆρε στὸ σπῆτι του; Καὶ τὴ λατρεύει!

— Εἶναι ὁμορφὴ; ρώτησε μιὰ ἀσκημη.

Τώρα ἡ συζήτηση εἶχε ξεπλωθεῖ σ' ὅλη τὴ σάλα κι ὅλες οἱ γυναῖκες κουβεντιάσαν μ' ἐνδιαφέρο γι' αὐτή.

— Ὁμορφὴ;... Ἐκαμε μιὰ μ' ἔκφραση λίγο εἰρωνικὴ, σὰ νῆθελε νὰ γελάσει τὴν ἄλλη μὲ τὴν ἀφέλειά της. Εἶναι ἀνάγκη, νομίζετε, νὰναι ὁμορφὴ μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ τὸν ξετρελλάνει τὸν ἄντρα; (Μήπως ἐσὺ πού ρωτᾶς εἶσαι ὁμορφὴ; Κι ὅμως ὁ ἄντρας σου σὲ πῆρε δίχως προῖκα καὶ τὸν τραβᾶς ἀπὸ τὴ μύτη τώρα.)

— Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι οἱ τυχερές! Μὰ τὸ Θεὸ, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν ξέρει κανεὶς πῶς τί εἶναι σωστὸ! Πρῶστεσε μιὰ ἄλλη περίφημη γιὰ τὰ καμώματά της καὶ συμφώνησε μαζί της μιὰ γεροντοκόρη πού δὲν κατόρθωσε νὰ τραβῆσει ποτὲ εὔτε διαβατάρικα τᾶντρίκια βλέματα πάνου της.

Ἄλλη παρέκει θάμαζε τίς τουαλιέτες πού βάζει ἡ κυρία... Καὶ πρὸ πάντων μιὰ ρίζ πούφερε τώρα ἀπὸ τὴ Βιέννη.

— Ἐκεῖνη δᾶ, ὄλο ἔτσι ντύνεται. Πάντα ἀπέξω-

τυρούσε στοχασμό κανένα!... Ήρεμα κοίταζε τους χαροκόπους, διακριτικά σβύνοιτας το χαμογέλιο πού, περιγελαστικό, πότε-πότε διάβαινε από το χλωμό του σφιγμένο στόμα.

III

Φωνές και βουϊτό και γέλια αντηχούσανε στη σάλα.

Το ξεφάντωμα έφτανε στο κατακόρυφο! "Αντρες και γυναίκες μεθυσμένοι κραιπαλούσανε.

Κ' είχε αποκάμει η Χορά να κερνά κ' η Ήδονη κορμιά να κουράζει κ' οι Πόθοι άνίκανοι ήσαν πιά κι αέτοι να δυναμώνουν τα χαλαρωμένα ιεθρα!

Και παρουσιάστηκε η ψυχή μου στο Μεγάλο της Κολοσμένο, σκεπασμένη τους αέπια πέπλους» και τους άντικρυσ περιφρονητικά κι αυθάδικα!

Σκλάβια του λευτερωμένη, θα χόρευε τώρα μπροστά του τον παράφορο χορό της Ήδονης! Νικήτρα του θα τον περιπαίξε, ρήχροντάς του ένα ένα τους πέπλους της στα πόδια του! Τα νάτα της δε θα καταλυόντανε πιά ανώφελα στην άγκαλιά του την παγωμένη... Το Κάστρο το άπάτητο κουρσεύτηκε κ' η Δεομάτσησα έφυγε και πάει πασίχαρη για της Ζωής τ' άμαρτωλά ξενήτσια και τα γλέντια!.

Και χόρευε, και χόρευε η ψυχή μου μεθυσμένη δ του χορού τη ζάλη και τις έπιθυμίες πού ένυπνούσανε άείθασσες στο έμα της... κι δλοένα οι πέπλοι πέφτανε, και φαίνονταν σιγά-σιγά το πανώριο της το κορμί, δλο φρικιάση έρωτική και πόθους πύρινους!... Κ' έχόρευε, κ' έχόρευε η ψυχή μου μεθυσμένη, ως διου πού η μουσική σά χάδι άπαλώτατο σιγά σιγά ξεφύχισε σ' έρωτικό άναστέναγμα... κ' έγιναν οι κινήσεις της άργες και κουρασμένες. Τα χέρια της δέν είχανε τη δύναμη να ρίξουνε τον άστερνό τον πέπλο...

Στη σάλα φωνή δέν αντηχούσε πιά! Οι λάμπες είχανε σβύσει...

Κι διαν λιπόθυμη η ψυχή μου γύρευε κάποιον νάκουμπήσει, δ Πόνο: τη δέχτηκε στην άγκαλιά του, χ μογελώντας το Μεγάλο του είρωνικό χαμόγελο.

Κάστρο (της Κρήτης).

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Σ. ΑΛΕΞΙΟΥ

φέρνει τα φορέματά της.

Θαρρείς άρχε πώς γίνεται πού κομψή σαν τα ράφει στο έξωτερικό: Νά σάς πώ, ποτέ μου δέν είχ' αυτή την άνευρία. Καστίζουσε το διπλό και καμιά φορά, η πού χάνονται δλοτέλα, η πού λαβαίνει κανείς κάτι πράματα πού δε βάζονται. Έγώ τόπκθα μιá φορά κ' από τότε έκαμν έρκο! Δέ βρρίστε. Έδω βρρίσκουμαι και πάλι δε μένω εύχαριστημένη, κι άπόξω θα βάλω φόρεμα να μ' άρέσει! Έπειτα, αυτά πάλι είναι γούστα "Ισως εκείνη να μένει εύχαριστημένη. Πρόστεισε χαμογελώντας εύγενικά, για να μην περσει στις άλλες η ιδέα πώς θελει να κατηγορήσει αυτές πού ραβουνε στο Παρίσι τις τουκλέτες τους.

Ένας κύριος με πλησίασε και με ρώτησε γι'ατί δε μιλώ κ' έγώ. Κάποιος κυρίως, βλέποντας στο δρόμο, είπε έξαφν: «Η κ Παρίση περνούσε τώρα από δω Τι όμορφη πύ είναι! (Η Μαίρη: και πού πηγαίνει σήμερα και πώς μπορεί και συλλογεται άλλο τίποτε χωρίς από την αύριανή μέρα!) Η έδω κυρία ξαναείπε πάλι: «Η καμμένη διαρκώς μένει μοναχή. Ο άντρας της δ' ο λείπει. Έχει, λενε, πολλές υπεθέσεις στη Γερμανία.

- Παντα μοναχή, αλήθεια - είπε η Έλένη

ΓΡΑΦΕΣ ΛΙΓΟΛΟΓΕΣ*)

Δ'

ΠΟΛΗ, 20 του Μαγιοϋ 908

Το μεσημέρι έραγα στοϋ Τοκκτικόν με κάπιο φίλο μου. Πλάι μας τρώγανε δυό Βουργάροι άξιωματικί σταλμένοι: εδώ για υπάλληλοι τάχ κ' της Βουργάρικης Έξαρχείας. Ο ένας άψηλός, άντρου λιακας, δ άλλος κοντούλης, με γιομάτος πονηριά. Τρώγοντας κουβεντιάζαμε. Λέω του φίλου μου:

- Νιώθω ένκ βουργάρικο αϋτί να μού γαργαλάει το σβέρκο και μιλά αυγανώτερα.

- Μπα! μού άποκρίνεται γελώντας δ φίλος μου. Για το Γλωσσικό ζήτημα μιλάμε!

Και γυρίσαμε στο γλωσσικό ζήτημα κάπια κουβέντα μας σκετική με τα Μακεδονικά. Κι δ σβέρκος μου λευτερώθηκε από το ζυγό του βουργάρικου αϋτιού.

Το δειλινό ξεπλωμένος στο κρεβάτι μου έβλεπα άντικρύ, πέρ' από τον Κερκτιο, να πλώνεται το άρχαίο Βυζάντιο. Έφες τόβλεπα, το μελετούσα σά σε άνοιχτό βιβλίο και πότε δακρύιζα και πότε γιούιζα έλπίδες. Νά, και το Πατριαρχείο μας πού ύψωνεται στο Φανάρι. Συμπάθα με, με δίχως να ν το θέλω, κεί πού αναθυμίουνα διάφορα ιστορικά γεγονότα βλέποντάς το, άνοιξα την άπαλάμη μου, όχι βέβαια για να το χαιρετήσω.

...Την Πολιτεία δυό λάμπες τη ρημάζουνε,

η λύσσα του κολόγερου, του δάσκαλου η μαρία.

"Ο,τι κακό έκαμε δ δάσκαλος, στο Γ. νος, έλλο τόσο, ίσως και μεγαλύτερο, έκαμε κι δ κολόγερος. Νά, λοιπόν κι άλλη μιχ φορ...

Ε'

Με ίδια μερομηνία

Και δεύτερη λιγδολογή σήμερα. Θά του πώ κατ' χαρακτήριστικό πού είδα χτές κάτου, στο Γαλατά, και πού είναι άρκετό να σε μπάσει στ' άδυτα της τρομοκρατίας πού βασιλεύει δω.

Χαζεύαμε δυό τρείς φίλοι - είταν πένου κάτου 5 η άρα - στο μεγάλο γυφύρι, όντας βλέπουμε να περνάει, τρεβώνται, προς τη Σταμπούλ, κάπια κ

*) Η άρχή του στον αριθ. 341.

μαξα, Βιτώρια, πολυτελέστατη και κλειστή. Την πρόσεξα.

- Κάπιος του Παλατιού, μού λένε, θάναί μέσα...

- Κανένας πρίγκηπας...

- Και γιατί δέν τονε χαιρετάνε;

- Τι λές, χριστιανέ μου;

Και ξεκολούθησε δ ένας σιγαλόφωνος:

- Νά, έγώ γνωρίζω πολυκλά το Διάδοχο, το Ρεσάτ Έφέντη, κι όμως αν άντικρύσω την άμαζά του στο δρόμο θάν το στρίψω στη στιγμή η θα καμωθώ πώς σφουγγίζω τη μύτη μου. Νάν τονε χαιρετήσω δέν μπορώ "Α με δει κανένας σπιούνος, κ' είναι γιομάτοι οι δρόμοι απ' αϋτές τις όχιές, να ν τονε χαιρετώ, θάν το άναφέρει άμέσως στο Γιλντιζ και τρέχα γύρευε! Νά μην τονε χαιρετήσω πάλι, σά ζόρικο το πράμα. Άδριο μεθάζριο θα γενεί Σουλτάνος και σαν Τούρκος πούναί θάν το θυμάται πώς δέν τονε χαιρέτησα. "Ο,τι δέν πάθω από το Χαμίτ, θάν το πάθω από το Ρεσάτ... Δέν τους φασκελώνεις!... Ζωή τί λές κι αϋτή;

Η κατασκοπεία εδώ, η σπιουνιά, βρρίσκεται στη δόξα της. Όλοι κατασκοπεύουν, άντρες, γυναίκες, παιδιά. Η άδερφή τον άδερφό, δ γιός τον πατέρα, η δούλα την κυρά - άκόμα και κοκότες, λέν, έχει σκερπίσει το Γιλντιζ στα μεγάλα κέντρα για να κατασκοπεύουν τους έπίσημους Τουρκαλάδες! "Ο χαφτιές, δ κατασκοπος δηλ., δε θεωρείται άτιμωτικό έπάγγελμα: κάθε άλλο. Ένα έπάγγελμα κι αϋτό, μιá δημόσια θέση, σαν τις άλλες. Θυμάμαι πέρσι ένα δειλινό στην Πρίγκηπο. Μις φιλοξενούσε δ κ. Φ. στο παραδεσέιο ζοχικό του. "Υστερ' από το φαί, είχαμε κατεβεί κάτου στο άκροθαλάσσι, και ξεπλωμένοι στον ήσκιο, κάτου από τα δλοδρόσα τσάμια, κουβεντιάζαμε για χίλια δυό πράματα. Πλαί από το ζοχικό του κ. Φ. ύψωνότουνε μιá βίλλα όνειρο.

- Καπιανού μεγιστάνη θάναί! είπα με θαυμασμό.

- Ναι, μού άποκριθήκανε, είναι του αρχισπιούνου του Γιλντιζ!

"Όσο φυσικά κι α μου τόπανε, άνκτριχίκα.

- Κληή γειτονιά! είπα.

- Ναι, δέν είναι κακός άθρωπος!

Νάναί αρχικατάσκοπος του Γιλντιζ και να μην είναι κακός άθρωπος! Αϋτά τα παράξενα μοναχά εδώ μπορείς να ν άκούσεις!

κι όμως π' τέ κανείς δε βεβήθηκε να την κατηγορήσει στο παρχικικό. Αλήθεια είναι τύπος άρετής η κ. Παρίση!

- Πολύ φίλη μου, παραπολύ φίλη μου, άπο κριθηκα με νευρική ζωρογητα πού δε μπόρεσα να κρατήτω.

- Φοβηθήκατε μήπως κανείς τομύηται να της πετ κακό και βιαστήκατε να την έμποδισετε; με ρώτησε χαλογελώντας δ ίδιος κύριος, πολυ δικαιολογημένα.

Νά φοβηθώ; καθόλου! Δέν πιστεύω να βρεθεί κανείς ίκανός να την κακολογήσει τη Μαίρη. (Κανείς άλλος από μένα δε θάχει ποτέ το δικαίωμα να την κακολογήσει τη Μαίρη, γιατί κανείς απ' όλους σας δέν ξέρει πώς έγώ άδριο θα την έχω σπύι μου μ' έ αν άντρα. Όλοι σας τη θαρρείτε πρόνιμη, γιατί δε μ' πρρίτε να ξερετε τί έχει στην ψυχή της, όπως και σά: κανείς δε μπορεί να καταλάβει τί συλλογέστε. Φκιντάζουλαί πότο θάνοιγατε τα μάτια σας και ταϋτιά σας και τί ήδονή θα χυνόταν στα πρόσωπα σας, αν έγώ ήθελα τώρα να σας πώ κάπια λόγια. Η διαγωγή της Μαίρης είναι πρότυπο. Γιατί δέν ξέρετε τίποτε, το λέγε και κάνετε πώ, τη θαμάζετε αν όμως είτανε δ'λατ

να σας μιλήσω γι' αϋτή, θα β έπαμε πώς θα κανατε. Θά με περικυκλώνατε σαν τις μέλισσες και θα βουίζετε γύρω μου, να με ξαναρωτάτε αν ξέρω κι άλλα πράματα. Καμιά σας δε θα σιωπούσε και δε θάμενε εύγενικά κι άδιάφορη, γιατί έδω από τη μιχ μεριά δείχνετε πώς τη θαμάζετε, από την άλλη τη σιχαίνετε γιατί δέν της λείει κι αϋτηνης ο κόσμος ό,τι λείει και για σας. Σας ξέρω, σας ξέρω. Μα έγώ όμως δε μιλώ, γιατί α μιλούσα δε θα την κατηγορούσα πώς έχει έρωμένο, έγώ! Θά σας φάναζα μόνο άπειλισμένα με του θανάτου την άγωνία στην ψυχή μου: αϋτην τη βλέπετε: Άδριο θάρθει στο σπύι μου! Της παραχώρησα το κρεβάτι μου και τον έρωμένο μου! Τον έρωμένο μου πού άγαπώ και τρελλαίνουμαι γι' αϋτόν. Μα σεις δε θα με καταλαβήνατε, θα με κοιτάζετε μόνο και θα έβλεπα στα μάτια σας όλη τη χυδαία βλακεία πού σας χαρακτηρίζει σ' αϋτά!)

Μά τί λένε τώρα; Φαίνονται όλες άποσορημένες: στη συζήτηση. Τα έπιπλα έμειναν η άκουαν κι αϋτά. Μιχ Άροδίτη της Μήλου στο βάζο της, έσκυβε χαμογελαστή η άκουε. Κάτι μικρό Έρωτες δλόγουνοι πού πρίζανε γύρω σ ένα βάζο με τα ρόδα, είχανε διακόψει τα παιχνίδια τους και δέν